

עין משפט
נר מצוה

א [מיי] פֿון מהל' אַסורי ציהא העלדן:
ב [מיי] פֿון מהל' אַסורי ציהא העל' גון:
בש ג מיי פֿון מהל' אַסורי ציהא העל' גון:
ע ד ה מיי שס הלכה נד:
א ו מיי פֿ"ב מהל' מעטמל' משכב ומושכב הלכה א סמח עשין תמל:
ב ז מיי פֿ"ב מהלכות טומאת מת הלכה א:
ג ח מיי פֿ"ב מהלכות משכב ומושכב הלכה א:
ד ט מיי פֿ"ד מהלכות אטות הטומאה הלכה יב:
ה י מיי שס פֿ"א הלכה יג:
ו כ מיי שס פֿ"א הלכה יד ופ"ב מהלכות מטמא' מו"מ הלכה א:
ז ל מ מיי שס:
ח ז מיי פֿ"א מהלכות משכב ומושכב הלכה ח:
ט ס מיי פֿט"ו מהל' טומאת צרעת הלכ' א:
י ע מיי פֿ"א מהלכות משכב ומושכב הלכה ח:

תום' הרא"ש

אלא ש"מ עולין ש"מ. וטעמא דרב הונא ברי' דרב יהושע הוי דאצ"ג דספק ספיקא הוא מ"מ אם בעלמא אין עולים הכא הוה ל' למיגור אטו בעלמא:

פליק פירקא

מנח"ל ומק"ל לא מטמינן ליה כיון שגורם לאחרים טומאה לעצמו לא כ"ש דאיכא למימר שיער המשתלח ויכתי ולרבא דלית ליה שיער המשתלח ויכתי לעיל בפ' בנות כותים איצטריך לרם הגדה של מצורעת שאינו גורם לה טומאה. ותימא לקמן אמאי צריך קרא לטמא וזכר במגע ומשא גילף מרם הגדה ואי פרכת שכן מטמא באונס אי"כ אמאי איצטריך קרא לקמן למעוטי זכר יבש מדיכא תיתי דהוה טמא וי"ל דעיקר טומאה דהאי לא ילפינן מגדה משום דין פירכא אבל כיון שהשזון הכתוב לטומאה ממילא ילפינן מהדדי לטמאות לח ויבש וגדילוי מלחא בעלמא הוא: ותו הא דתנן המפלת כמין תיחיה. תימא מאי ותו היינו קמיימא גופה וי"ל דהוי כמו אלמה תנן וכי"ת ה"י בשמעיקר טהור הא תנן המפלת וכו' אי"נ ותו יבש משונה כי האי שנעשה כמין יבחושין או קליפה מנא לן: יבול תהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמויי אדם לטמויי בגדים. ותימא מי חמירא ממצורע גופיה דלא עבד משכב ומושב אלא לטמויי אוכלין ומשקין כדמוכח בפסחים פרק אלו דברים. ולקמן בפרק בתרא אפרשנו בעי"ה. וי"ל דעיקר דינא לא בעי' למילף אלא לטמויי אוכלין ומשקין כעין מצורע אלא כיון דמהך ק"ו מצי למילף נמי אדם ובגדים נקט אדם ובגדים הלכך לא חש לימור מצורע ויזכר שטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב לטמא אדם

לטמא בגדים משום דידע הזב ולא המצורע ואבן יודע להוכיח שהוא כך

נר:

אלא ש"מ עולין ש"מ. וטעמא דרב הונא צריה דרב יהושע אע"ג דהוי ספק ספקא מ"מ אי בעלמא אין עולין הכא נמי הוה לן למגור אטו בעלמא: **ובן** לאמא ובן לאצ"ה. ימי שמושה ב[א] צימי זיבתה דמאחר ו' ימי נדה כל הימים שתראה אפילו מאה או אלק מקרו ימי זיבתה עד שתספור ו' נקיים:

הדרן עלך בא סימן

דם הגדה. מנא הני מיצי. לרצא דאמר צפ' בנות כותים (לעיל לה). לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כ"ש ולית ליה דשעיר המשתלח ויכתי הכא לא כריך קרא ומיהו לרס נדה של מצורעת אצטריך שפיר קרא דהדס אינו גורם טומאה ולקמן דמנריך קרא לטומאת וזכו צמגע וצמשא ולא יליף מדס הגדה דהכא משום דליכא למפוך מה לרס הגדה שכן מטמא צאונס ואס תאמר וכיון דלא ילפינן מהכא אמאי אצטריך לקמן קרא למעוטי וזי יבש מהיכא מימי לטמא ויש לומר כיון דהשהו הכתוב דס נדה חוז לטומאה ממילא ילפינן מהדדי גדילוי מילתא בעלמא הוא: **ורן** הא דתנן המפלת כו'. מימה דהיינו ההיא קושאא גופיה וי"ל דה"ק וכי"ת דאין הכי נמי דיבש מעיקרא טהור והתנן המפלת כו' אי נמי י"ל ותו יבש משונה כמין יבחושין או כמין קליפה מנלן:

יבול תהא אבן מנוגעת כו'. אבן מנוגעת שמתמאה צדיאה כו' וא"ת מת ויכתי שמתמא צדיאה ואינו עושה משכב ומושכ ועוד מצורע גופיה מפרש ר"ת צריש אלו דברים

(פסחים דף סז:)‏ דלא עבד משכב ומושכ אלא לטמא אוכלין ומשקין ויש לומר דמקרא דהכא ממעטינן להו הזב ולא המצורע ולא המת:

סאף מדוח נמי מטמא באבן מסבא.

ואס תאמר כיון דממעטינן

מדוח מהיא ו[א] לטמא משכב ומושכ

ממעטינן נמי מאנן מסמא דהא מכח

משכב ומושכ הוי טומאה לאבן

מסמא כדתנן צת"כ מנין לרדות עשר

מצעות זו על גב זו ועל גציהן אבן

מסמא תלמוד לומר כל המשכב

ואור"י דאבן מסמא נפקא לן משום

דרשא דלא מטמא אלא אוכלין ומשקין

ולהכי איצטריך למעוטי מדוח

אף מאנן מסמא שהיא טומאה קלה:

אבן

קרא למעוטי דתניא יכול תהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא

אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זכ שאינו מטמא בביאה עושה משכב

ומושב לטמא אדם לטמא בגדים אבן מנוגעת שמתמאה בביאה אינו

דין שמתמאה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל הזב הזב י"לא

אבן מנוגעת טעמא דמעטיה קרא הא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת

הזב ולא אבן מנוגעת ה"נ אמר קרא אשר היא יושבת עליו י"היא ולא דמה

אי

דם הגדה פרק שביעי נדה

ימי לידסה. כגון ילדה צוזב ופסקה מיד: הכי גרסינן **ראסה שנים**. ראתה שני ימים בשופי בתוך י"א שבין נדה לנדה: **ספק לידה ספק זיבה**. שמא לידה שמא זיבה שמא לא זו ולא זו אס ולד הוא ולא ראתה צפתיתת הקצר הרי היא לידה ולא זיבה ואס אינו ולד וראתה

דס צפתיתת הקצר הרי היא זיבה ואין כאן לידה ואס ולד הוא וראתה דס צלילה הרי זו יולדת צוזב ואס נפתח קצר צלא דס ואינו ולד אין כאן לא זו ולא זו הלכך ספק הוא ונטיל עליה חומר לידה לטמא שזועיים אפילו לא תראה וחומר זיבה שכל זמן שלא תפסוק ו' נקיים לא תטור ומציאה קרבן ואינו נאכל שמא אין כאן לידה ולא זיבה: **וימי לידסה שאין רואה צהן עולין כו'.** ואע"ג דליכא לספוקי ציולדת צוזב ויש כאן לידה וזיבה: **משום דאינא למימר כו'.** אכל אי הוה פשיטא לן דיולדת נקצה היא לא סלקי לה: **ט' ימים טמאין.** תרי מינייהו זיבה וכי ו[א] חזיא טהורין חד מינייהו הוי שימור ושמונה לתשמיש וציוס י"ט הויא תחלת נדה וכן לעולם לא תהא זבה: **ימי שמושה כימי זיבסה.** דמעשרה טמאין הוו ו' נדה וג' זיבה ומעשרה טהורין ו' לספירה וג' לתשמיש הרי ימי שימוש **(א)** א צימי זיבה: **וכן למאה.** טמאין ו' ימי נדה וכולהו ימי זיבה ומאה טהורין ו' לספירה וכולהו לתשמיש וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

דם והגדה יובשר המת מטמאין לחין

ומטמאין יבשין י"אבל הווב והניע

והרוק י"והשרץ ו'הנבלה י'והשכבת זרע

מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין י'אם יכולין להשרות ולחזור לכמות שהן מטמאין לחין

ומטמאין יבשין ו[א]ובמה היא שרייתן

בפופורין י'מעת לעת רבי יוסי אומר בשר

המת יבש ואינו יכול להשרות ולחזור

לכמות שהיה טהור: **גב'** מנא הני מילי

אמר חזקיה י'דאמר קרא ו'הדרה בנגתה

מדוח כמותה מה היא מטמאה אף מדוח

מטמאה אשכחן לח יבש מגלן אמר רבי

יצחק אמר קרא י'היה בחויתו יהא ואימא

הני מילי בלח ונעשה יבש יבש מעיקרו מגלן

ותו הא דתנן ו'המפלת כמין קליפה כמין

עפר כמין שערה כמין יבחושין אדומים

תטיל למים אם נמוחו טמא מגלן יהיה רבויא

הוא אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא

אדם ולטמא בגדים אף דמה גמי עושה

משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים

אטו דמה בר משכב ומושב הוא ולמעמיך

אבן מנוגעת בת משכב ומושב היא דאיצטריך

קרא למעוטי דתניא יכול תהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא

אדם לטמא בגדים ודין הוא ומה זכ שאינו מטמא בביאה עושה משכב

ומושב לטמא אדם לטמא בגדים אבן מנוגעת שמתמאה בביאה אינו

דין שמתמאה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל הזב הזב י"לא

אבן מנוגעת טעמא דמעטיה קרא הא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת

הזב ולא אבן מנוגעת ה"נ אמר קרא אשר היא יושבת עליו י"היא ולא דמה

אי

מסורת הש"ס

(א) [לעיל לה]. **ט** עין מהר"מ. **א** [לעיל לה]. **(ד)** [עין סה:]. **(ה)** לעיל לה. **(ו)** לעיל לה. **(כב.)** ו י"ל לחיה. **(ט)** [מגעו רש"ש]. **(ט)** [ויקרא יד]. **(י)** [ד"ה שכן עשה מו"מ ע"ש]. **(כ)** שייך לקמן לה.

תורה אור השלם

- ↑ והדחה בנדרתה והזב את וזבו לזכר ולנקבה ולאיש אִשֶּׁר יִשָּׁכְבְּ עִמָּה טָמְאָה: ויקרא טו לג
- ↑ ואִשָּׁה בִּי תְהִיָּה וְזָכָה דָּם יִדְּוָה וְזָכָה בְּבִשְׂרָהּ שְׂבַעַת יָמִים תְּהִיָּה בְּנִדְרָתָהּ וְכָל דְּבָנָהּ קָדָה יִטְמָא עַד הַקֶּיֶר: ויקרא טו יט

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ימי שמושה וכו' כימי זיבה: **(ב)** תוס' ד"ה וכן וכו' כימי זיבתה: **(ג)** ד"ה אף וכו' מהיא מלשטמא משכב ומושכ ממעטינן ליה נמי וכו' וכל השכב:

גליון הש"ס

בתנאי בפופורין טעלי"ע. עין זמנים. עט ע"צ תר"ה אף הדוטטו: רש"י ד"ה היא עושה כו' את שתחתיו משום משא. עי' שבת פג ע"ב דבש"י ד"ה כעט קן:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה ימי שמושה וכו' הכי ימי שמוש מימי זיבה כפ"ל: **[ב]** תוס' ד"ה וכן למאה וכו' ימי שמושה מימי זיבתה וכו' כפ"ל:

לעזי רש"י

קרי"ק. ני"ע. צאות האף (א) אולי: דרוק סמך).

^[1] לטמא אוכלין ומשקין כדמוכח בפסחים פרק אלו דברים

^[2] ולקמן בפרק בתרא אפרשנו בעי"ה

^[3] וי"ל דעיקר דינא לא בעי' למילף אלא לטמויי אוכלין ומשקין כעין מצורע אלא כיון דמהך ק"ו מצי למילף נמי אדם ובגדים נקט אדם ובגדים הלכך לא חש לימור מצורע ויזכר שטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב לטמא אדם